

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרִכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 452

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזהר

קצו

הזהר הקדוש ברוך הוא יפקוד מהגלות] וכן בתקוני זהר סוף תיקון ו' וכו' "מהאי חבורא דילך פד אתגליא לתתא בדרא בתרא בסוף יומיא ובגיניה [ניקרא פ"ה י'] וקראת דרור בארץ". ובספר הקדוש בני יששכר מאמר ט' איר ל"ג בעומר מסביר, שהאור הגנוז נחבא בתורה והוא מוסיף שרבי שמעון גלה את האור הגנוז ולכן מדליקים אורות ומדורות עד שיתגלה אור משיח צדקנו כמאמר חז"ל ויאמר אלוקים יהי אור זה אור של משיח ובזכות התעסקות בהאור כי טוב וכו' נזכה לברכה לחיים ולהאיר לעיני כל ישראל. וגם כבודו הוציא הספר אור הזהר ובו לקט מגדולי ישראל מפל החוגים הן מיוצאי המזרח והן מיוצאי אשכנז וליטא והן מגדולי האדמורי"ם ורבני קהילות החסידים על חשיבות למוד הזהר ומעלתה הנשגבה, וטובה מרובה המגעת ללומדיה ואשריכם שזכיתם לזה.

כמוכן יש לדעת שאמנם למוד הזהר מקרב הגאולה וכו' אבל יש תמיד ללמוד ולשאול אצל חכמים מסמכים כדי שלא ילמדו בצורה שאינה נכונה.

בכבוד רב:

משה נחשוני, ראשון לציון

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב ו –

הרב מנחם מנדל טובינאס

בן הגאון מוהר"ר שמואל אב"ד דק"ק שטפנשט

כ"ו תמוז התשס"ט, לכבוד המפעל הקדוש הזהר העולמי.

הנני ממחר לענות להיות נמנה לדבר מצוה, מפחד טרדות שונות.

אמרנו לפעלא טבא אישר, פבוד אדוני אבי הרב המבקה החסיד הקדוש **היה מזהיר הרבה השכם והערב על למוד הקדוש זהר בשנות השמד**, בימי סטלין ותלמידיו שם ישעים ירקב, נהג בקדשו להקהיל קהלות ברבים ולדרש בפניהם דברי תורה, ומצטט להם מאמרי זהר לטהר נשמתם, **היו נאספים הרבה יהודים בשבתות הקיץ וישבו פארבע, ארבע וחצי שעות רצופות**, לפעמים נדירות היה השמש רבי ישראל בן רבי טוביה עליו השלום מביא לרב כוס מים.

כשהיה מצטט מזהר הקדוש בעל פה, ובפנים היו מרגישים שהחשך מתגרש.

כמו כן נהג בקדשו להושיב על ידו ילדים בני חמש שש שישמעו ויסתכלו בפנים הספר הזהר הקדוש.

היה מצטט את הגאון הקדוש משרי מעלה רבי איזיק מקומרנא זצ"ל שאמר בקדשו: "לו עמי שומע לי ישראל בדרכי יהלכו" וגו', ילדים בני שש ולמדו זהר הקדוש ויכנס בהם יראת שמים.

כמו כן נהג ללמד ראשית חכמה עם קטנים, היה אומר שמה שאומרים לא ללמד ילד [זהר] מקורו מהמשפילים רחמנא לצלון.

הרב מנחם מנדל טובינאס

בן הגאון מורנו הרב רבי שמואל אב"ד דק"ק שטפנשט

וּבְשַׁעֲתָא (דף י"ז ע"ב) **דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְקַת**
בְּגִלוּתָא, אַמְרַת קַמֵּיה, הַגִּידָה לִי
שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי, אַנְתָּ רַחֲמִימָא דְנִפְשָׁאִי, אַנְתָּ דְכָל
רַחֲמִימוּ דְנִפְשִׁי בְּךָ. אֵיכָה תִרְעָה, אֵיךְ תִּזְוֹן
גְּרַמְךָ, מַעֲמִיקָא דְנִחְלָא דְלֹא פְסִיק. אֵיךְ תִּזְוֹן
גְּרַמְךָ מִנְהִירוּ דְעֵדָן עֲלָאָה. אֵיכָה תִרְבִּיץ
בְּצִהְרִים, אֵיךְ תִּזְוֹן לְכָל אֵינֹן אַחֲרֵינִן
דְּאַשְׁתְּקִינִן מִנְךָ תְּדִירָא.

וְאַנָּא הוּינָא אַתְּזָנָא מִנְךָ בְּכָל יוֹמָא, וּמִשְׁתַּקְּנָא,
וְאַשְׁקִינָא לְכָל אֵינֹן תַּתְּאִי, וְיִשְׂרָאֵל
אַתְּזָנוּ בִי, וְהִשְׁתָּא שְׁלָמָה אֶהֱיָה כְּעוּטִיָּה, אֵיךְ
אֶהֱוִי מִתְעַטָּפָא, בְּלֹא בְרַכָּאן, פִּד יִצְטָרְכוּן
אֵינֹן בְּרַכָּאן, וְלֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בִּידֵי. עַל עֲדָרֵי
חֲבֵרִיךָ, הִיאֲךָ אֵיקוּם עֲלֵיהֶו, וְלֹא אֶהֱיָה רַעִיָּא
לְהוּ, וְזָנָא לְהוּ. עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ, אֵלִין אֵינֹן
יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינֹן בְּנֵי אַבְהָן, דְּאֵינֹן רְתִיכָא
קְדִישָׁא לְעִילָא.

אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׂבוּק אַנְתָּ דִּידִי,
דְּהָא דִּידִי מְלָה טְמִירָא הוּא לְאַתְּיַדַע.
אַבְל אַם לֹא תִדְעֵי לֶךְ, לְגִרְמְךָ, תְּרִי לֶךְ עֵיטָא.
הִיפָּה בְנָשִׁים, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר הִנֵּךְ יַפְּה רַעִיָּתִי.
צָאִי לֶךְ בְּעַקְבֵי הַצָּאן, אֵלִין אֵינֹן צְדִיקֵיָּא,
דְּאֵינֹן נְדָשִׁין בֵּין עַקְבִּין, וּבְגִיגִיהוֹן יְהִיב לֶךְ
חִילָא לְקִיָּימָא. (ועם כל דא) וְרַעִי אֶת גְּדִיּוֹתֶיךָ עַל
מִשְׁפְּנוֹת הָרוּעִים, אֵלִין אֵינֹן תַּנּוּקוֹת שְׁל בֵּית
רְבֹן. דְּעֲלָמָא מִתְקִימָא בְּגִיגִיָּהוֹן, וְיַהֲבִין חִילָא
לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא. מִשְׁפְּנוֹת הָרוּעִים,
אֵלִין בְּתֵי רְבֹן אַתְר בֵּית מְדָרְשָׁא דְאַשְׁתַּכַּח
אוּרִיָּיתָא כְּהוֹן תְּדִירָא.

דְּכָר אַחַר אַם לֹא תִדְעֵי לֶךְ הִיפָּה בְנָשִׁים וְגו'.
תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְצְדִיקֵיָּא אֲשַׁתְּכַחוּ
בְּעֲלָמָא, וְאֵינֹן תַּנּוּקוֹת שְׁל בֵּית רְבֹן מִשְׁתַּפְּחִי
וְלַעָאן בְּאוּרִיָּיתָא, יְכָלָא כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל לְקִיָּימָא

וּבְשַׁעֲתָא שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל יִצְאָה
לְגִלוּתָא, אָמַרְהָ לְפָנָיו: הַגִּידָה לִי
שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי. אַתָּה אֱהוּב נִפְשִׁי,
אַתָּה שְׂכָל אֱהַבְתָּ נִפְשִׁי בְּךָ, אֵיכָה
תִּרְעָה? אֵיךְ תִּזְוֹן אֶת עֲצָמְךָ
מִעַמְק הַנְּחַל שְׁלֹא פוֹסֵק, אֵיךְ
תִּזְוֹן אֶת עֲצָמְךָ מִהַאֲוִיר שְׁל הָעֵדָן
הָעֲלִיּוֹן. אֵיכָה תִרְבִּיץ בְּצִהְרִים,
אֵיךְ תִּזְוֹן אֶת כָּל אֱלוֹ הָאַחֲרֵינִן
שׁוֹשְׁקִים מִמְּךָ תְּמִיד?

וְאַנִּי הֵייתִי נְזוּגִית מִמְּךָ בְּכָל יוֹם,
וְנִשְׁקִית וּמִשְׁקָה אֶת כָּל אוֹתָם
הַתַּחְתּוֹנִים, וְיִשְׂרָאֵל נְזוּגוּ בִי,
וְעַכְשָׁו שְׁלָמָה אֶהֱיָה כְּעוּטִיָּה, אֵיךְ
אֶהֱיָה מִתְעַטָּפָת בְּלֵי בְּרִכּוֹת,
כְּשִׁיִצְטָרְכוּ אוֹתָן בְּרִכּוֹת וְלֹא
יִמְצְאוּ בְּיָדֵי. עַל עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ,
אֵיךְ אֶעֱמַד עֲלֵיהֶם וְלֹא אֶהֱיָה
רוּעָה לָהֶם וְזָנָה אוֹתָם. עֲדָרֵי
חֲבֵרִיךָ - אֱלוֹ הֵם יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם
בְּנֵי הָאֲבוֹת, שְׁהֵם הַמְּרַכְּבָה
הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה.

אָמַר לֶה תְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
תַּעֲזִבֵי אֶת אֶת שְׁלִי, שְׁהִרִי שְׁלִי
הוּא דְכָר נִסְתַּר מִלְּהוֹדַע. אַבְל -
אַם לֹא תִדְעֵי לֶךְ, לְעֲצָמְךָ, תְּרִי
לֶךְ עֵצָה. הִיפָּה בְנָשִׁים, כְּמוֹ
שׁוֹנְאֵמַר הִנֵּךְ יַפְּה רַעִיָּתִי. צָאִי לֶךְ
בְּעַקְבֵי הַצָּאן - אֵלֶּה הֵם הַצְּדִיקִים
שְׁהֵם נִדְשִׁים בֵּין הַעַקְבִּים,
וּבְשִׁבְלֵם נִתֵּן לֶךְ כַּח לְעַמְד. (ועם
כל דא) וְרַעִי אֶת גְּדִיּוֹתֶיךָ עַל
מִשְׁפְּנוֹת הָרוּעִים - אֱלוֹ הֵם
תִּינוּקוֹת שְׁל בֵּית רְבֹן שְׁהַעוֹלָם
מִתְקִים בְּשִׁבְלֵם, וְנוֹתְנִים כַּח
לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא. מִשְׁפְּנוֹת
הָרוּעִים - אֱלוֹ בְּתֵי רְבֹן, מְקוּם בֵּית
הַמְּדָרְשׁ שְׁתְּמִיד נִמְצְאָת בְּהֵם
הַתּוֹרָה.

דְּכָר אַחַר אַם לֹא תִדְעֵי לֶךְ הִיפָּה
בְנָשִׁים וְגו' - בֹּא רָאָה, בְּשַׁעֲתָא
שְׁצִדִיקִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם,
וְאוֹתָם תִּינוּקוֹת שְׁל בֵּית רְבֹן
נִמְצְאִים וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, יְכוֹלָה

עמהון בגלותא. ואי לאו, כפיכול היא ואינון לא יכלי לאתקיימא בעלמא. ואי זפאין אשתכחו, אינון אתפסן בקדמיתא. ואי לא, אינון גדיין דעלמא מתקיימא בגיגיהון, מתפסין בקדמיתא, וקודשא בריך הוא סליק לון מעלמא, אף על גב דלא אשתכח בהו חובה. ולא דא בלחודוי, אלא רחיק מגיה לפנסת ישראל ואתגלייא בגלותא.

פנסת ישראל לעמד עמם בגלות. ואם לא, כפיכול היא והם אין יכולים להתקיים בעולם. ואם נמצאים צדיקים, הם נתפסים בראשונה. ואם לא, אותם הגדיים שהעולם מתקיים בשבילם נתפסים בראשונה, והקדוש ברוך הוא מסלק אותם מן העולם, אף על גב שאין נמצא בהם חטא. ולא זה בלבד, אלא מרחיק ממנו את פנסת ישראל וגולה לגלות. זהו שכתוב, אם הפהן המשיח יחטא לאשמת העם. למה יחטא? לאשמת העם. משום חטאי העולם שגרמו את זה, לאשמת העם ודאי, ולא לאשמתו. יחטא - יגרע טובו ודן דין בכל, כמו שנגמר (מלכים א א) והייתי אני ובני שלמה חטאים. דבר אחר אם הפהן המשיח - זה הקדוש ברוך הוא, כפי שאמרנו. יחטא - יחסר מפנסת ישראל ומהעולם, שלא נותן להם ספוק הברכות. למה? זהו לאשמת העם ודאי, זה בשביל החטא של העם.

הדא הוא דכתיב אם הפהן המשיח יחטא לאשמת העם. אמאי יחטא. לאשמת העם, בגין חובי עלמא דגרמו האי, לאשמת העם ודאי, ולא לאשמה דיליה. יחטא: יגרע טוביה, ודאין דיגיה בכללא, כמה דאת אמר (מלכים א א) והייתי אני ובני שלמה חטאים. דבר אחר אם הפהן המשיח, דא קדשא בריך הוא כדקאמרן. יחטא, יגרע מן פנסת ישראל ומעלמא, דלא יהיב להון ספוק ברכאן. אמאי. איהו לאשמת העם ודאי, בגין חובה דעמא היא.

אם הפהן המשיח יחטא. (ויקרא ד) רבי יצחק פתח, (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישׂראל עבדיך, הפסוק הזה קשה. כן היה צריך לכתב: זכור לאברהם וליצחק ולישׂראל. מה זה ליצחק? אלא כן שנינו, בכל מקום השמאל נכלל בימין, והוא בכלל של תימין. שהימין הזה מתקן לעולמים להכליל בו את השמאל, ועל פן לא חלק, כדי להכליל אותו באברהם. ומשום כן לאברהם ליצחק (דוקא) כלל אחד. (אבל) ולישׂראל, שהרי הוא אויבו בכנפיו (בכתפיו) את שניהם, והוא שלם בכל.

אם הפהן המשיח יחטא. (ויקרא ד) רבי יצחק פתח, (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישׂראל עבדיך, האי קרא קשיא, הכי מובעי ליה למכתב, זכור לאברהם וליצחק ולישׂראל, מאי ליצחק. אלא הכי תנינן, בכל אתר שמאלא אתפליל בימינא, ובכללא דימינא הוא. דהאי ימינא, אתתקנת לעלמין, לאכללא ביה שמאלא. ועל דא לא פליג, בגין לאכללא ליה ביה באברהם. ובגין כן לאברהם ליצחק (דוקא) כללא חד. (אבל) ולישׂראל, דהא בתרווייהו אחיד לון בגדפוי (כ"א בכתפוי), והוא שלים בכללא.

אשר נשבעת להם כן. אומאה אומי קדשא בריך הוא לאבהן, באבהן דלעילא הדא

אשר נשבעת להם כן. אומאה אומי קדשא בריך הוא לאבהן, באבהן דלעילא הדא

הוא דכתיב אשר נשבעת להם בך, באינון דלעילא באינון דשראן בך. ותדבר אליהם ארבה את זרעכם וגו'. אשר אמרתי, אשר אמרת מיבעי ליה. אלא קדשא ברין הוא אמר בך לאבהן, זמנא ותרין זמנין. אשר אמרתי: דצביתי ברעו נפשי, דהא אמירה רעותא הוא, דהא הוא דכתיב, (מלכים א ח) אדני אמר לשפון בערפל. ועוד מה תאמר נפשך ואעשה לך. ונחלו לעולם, מאי לעולם. עולם דלעילא, דאחידא ביה ההיא ארץ, ואתזנת מההוא עולם, ואי האי ארץ אתרכת, במאי הוא. לאשמת העם הוא דהוי.

רבי יצחק אמר, אם הכהן המשיח יחטא, דא כהן דלתתא, דאתתקן לעבודה ואשתכח ביה חטאה, לאשמת העם הוא דהוי ודאי. ווי לאינון דסמיכין עליה, (דף י"ז ע"א) פגוונא דא, שליחא דצבורא דאשתכח ביה חטאה, (בגין דעמא לא אשתכחו ופאין קמי קרשא ברין הוא) ווי לאינון דסמיכין עליה. אמר רבי יהודה, ופל שפן כהנא, דכל ישראל, ועלאין ותמאין פלהו אחידן (נ"א מחבא) ומצפאן לאתברכא על ידוי. דהא תנינן, בשעתא דכהנא שארי לכוונא מלין, ולקרבא קרבנא עלאה, פלא אשתכחו בכרכתא ובחדוותא. מינא, שארי לאתערא. שמאלא אתפליל בימינא, וכלא אתאחיד ואתקשר דא בדא, ואתברכון פלהו כחדא. אשתכח, דעל ידא דכהנא, מתברכאן עלאי ותמאי, והא אוקמוה. ובגין כך בעי לקרבא קרבנא עליה, בגין דיתכפר חוביה.

אמר רבי יוסי, הא תנינן, דעל ידא דכהנא אתכפר חובא דבר נש, כד קריב קרבנא. השתא דאיהו חטי, מאן מקריב עליה, ומאן יכפר עליה. אי תימא דאיהו דמקריב על

אשר נשבעת להם בך, באותם שלמעלה באותם ששורים בך. ותדבר אליהם ארבה את זרעכם וגו'. אשר אמרתי, אשר אמרת הנה צריך להיות! אלא הקדוש ברין הוא אמר בך לאבות פעם ופעמים. אשר אמרתי - שרציתי ברצון נפשי, שהרי אמירה זהו רצון. זהו שכתוב (מלכים-א ח) אדני אמר לשפן בערפל. ועוד מה תאמר נפשך ואעשה לך. ונהרו לעולם, מה זה לעולם? העולם שלמעלה שאחווה בו אותה ארץ, ונזנית מאותו עולם. ואם הארץ הזו מתגרשת, ממה זה? לאשמת העם הוא נהיה. רבי יצחק אמר, אם הכהן המשיח יחטא - זה הכהן שלמטה, שנתתקן לעבודה ונמצא בו חטא, זה ודאי קורה לאשמת העם. אוי לאותם שסומכים עליו. כמו כן שליח צבור שנמצא בו חטא, (משום שהעם לא נמצאו צדיקים לפני הקדוש ברין הוא) אוי לאותם שסומכים עליו. אמר רבי יהודה, וכל שפן הכהן, שפל ישראל, והעליונים והמתתונים, פלם מאחדים (מחכים) ומצפים להתברך על ידו.

שהרי שינינו, בשעה שהכהן מתחיל לכונן דברים ולהקריב קרבן עליון, הכל נמצאים בכרכה ובשמחה. הימין מתחיל להתעורר, השמאל נכלל לימין, והכל נקשר ונאחו זה עם זה, וכלם מתברכים כאחד. נמצא שעל ידי הכהן מתברכים העליונים והמתתונים, והרי פרושה. ומשום כך צריך להקריב קרבן עליו, כדי שיתכפר חטאו. אמר רבי יוסי, הרי שינינו שעל ידי הכהן מתכפר חטאו של אדם בשמקריב קרבן. עכשו פשהוא חוטא, מי מקריב עליו ומי יכפר

נפשיה, הא איהו אתקלקל, ולא איהו פדאי דיתברכון עליה עלאי ותתאי. תתאי לא יתברכון על ידיה, כל שפן עלאי. אמר רבי יהודה, ולא. והא פתיב (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו, אמאי בעיא לכפרא עליה, בגין דאיהו חב וכפר על גרמיה, דכתיב וכפר בעדו. אמר רבי חייא, הא ידיע באן אתר אתקשר פהנא רבא. ובאן אתר אתקשר פהנא אתרא, וההוא דאקרי סגן ידיעא. בגין פך, פהן אתרא קא מקריב קרבניה בקדמיתא, וסליק ליה עד ההוא אתר דאתקשר ביה. פתר דכהנא סליק לההוא אתר, לא מעפבין ליה לסלקא לאתריה, ולא אתפרא חוביה. ועל דא, אתרא קא מקריב עליה קרבניה. פיון דאתרא הוא מקריב, ולא מסתפקין כל פך על ידיה, לבתר איהו מקריב, ואינון עלאין, פלהו מתחברן לכפרא חוביה. ומלפא קדישא אסתפם על ידיהו. פגוונא דא, המתפלל וטעה יעמוד אחר תחתיו.

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, חמינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלותא מפל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדפאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלותא דהאי בר נש דאנא מדפינא, אתפפר עלמא. וכל שפן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלאו איהו חכים למתקע ברזא דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הגי תקיעתא כסדרן. קדמאה, פלילא מפלא. תנינא, חדא כסדרא וחדא כסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, חד הכא וחד הכא גדולה ביניהם. שלישית - אחת פאן ואחת פאן, וגבורה ביניהם. השבר עולה, והתרועה יורדת.

עליו? אם תאמר שהוא מקריב על נפשו - הרי הוא התקלקל, ואינו פדאי שיתברכו עליו עליונים ותחתונים. המתחונים לא יתברכו על ידו, כל שפן העליונים. אמר רבי יהודה, ולא? והרי כתוב (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו. למה צריך לכפר עליו? משום שהוא חטא, וכפר על עצמו, שכתוב וכפר בעדו. אמר רבי חייא, הרי ידוע באיזה מקום נקשר הכהן הגדול ובאיזה מקום נקשר פהן אחר. ואותו שנקרא סגן ידוע. משום פך פהן מקריב את קרבנו בראשונה, ומעלה אותו עד אותו מקום שנקשר בו. ואחר שהכהן עלה לאותו מקום, לא מעפבים אותו לעלות למקומו ולכפר על חטאו. ולכן אחר מקריב עליו את קרבנו. פיון שאחר הוא המקריב, ולא מסתפקים כל פך על ידו, אחר פך הוא מקריב, ואותם העליונים, פלם מתחברים לכפר את חטאו, והמלך הקדוש מסכים על דם. כמו כן המתפלל וטעה, יעמד אחר תחתיו.

רבי אלעזר ורבי אבא היו יושבים. אמר רבי אלעזר, ראיתי את אבא ביום ראש השנה ויום הכפורים שאינו רוצה לשמע תפלה מפל אדם, אלא אם עמד עליו שלשה ימים קדם לטהר אותו. שרבי שמעון היה אומר פך: בתפלת האדם הנה שאני מטהר, מתפפר העולם. וכל שפן בתקיעת השופר שאינו מקבל תקיעה של אדם שאינו חכם לתקע בסוד התקיעה.

ששנינו, רבי ייסא סבא אומר, התקיעות הללו כסדרן. הראשונה פלוה מהפל. השניה - אחת פסדר ואחת פסדר, גבורה גדולה ביניהם. שלישית - אחת פאן ואחת פאן, וגבורה ביניהם. השבר עולה, והתרועה יורדת.

גבורה בינייהו. פוסקא סלקא, קומטרא נחתא. חד תקיפא וחד רפיא. והא אוקמוה. ואינון עשרה. ואינון תשע. חד פללא דכלא.

ובהאי יומא מתעטרא יצחק, והוא רישא לאבכהו. בהאי יומא כתיב, ^{(ישעיה}

^{א)} פחדו בציון חטאים. בהאי יומא יצחק אתעקד, ועקיד פלא, ושרה מלילת ^{(כ"א}

^{מללת)} וקול שופרא תקיף לחדא. זפאה חולקיה, מאן דעבר בינייהו, ואשתזיב מנייהו.

אמר רבי אבא, בגין כך קרינן פרשתא דיצחק בהאי יומא, דבהאי יומא אתעקד יצחק לתתא, ואתקשר בההוא דלעילא. ^(ג"א באברהם) אימתי

אתקשר. בשעתא דכתיב, ^(בראשית כב) ויעקוד את יצחק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, בהאי יומא אעטר יצחק לאברהם, דכתיב, ^(בראשית כב) והאלהים

נסה את אברהם. מאי נסה. כמה דאת אמר, ^(ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. ^{(שמות}

^{יז)} ויקרא שמו יי נסי. מאי קא משמע לן. בגין דאשתכליל ימינא ואשתלים. הדא הוא

דכתיב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים דייקא, ודא הוא ^(בראשית לא) ופחד יצחק.

רבי אבא אמר, כתיב ^(תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט,

אלמלא דאעבר דינא דיצחק, באתר דיעקב שארי, ^{(כ"א}

^{ואתפס)} תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורזא דמלה, ^(ישעיה טו) פי באש יי נשפט. ודא הוא

אתפסמותא דעלמא. וביון דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אחיד ^{(דף}

^{יח ע"ב)} ביה, פדין שכין אשא, ואצטננו גומריה. לפר נש, דהוה רגזו, וחקר וזיין

גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. חד חכימא קם על פתחא,

אחת קשה ואחת רפה. והרי פרושה. והן עשו. והן תשע. כלל אחד של הכל.

וביום הזה מתעטר יצחק, והוא הראש לאבות. ביום הזה כתוב, ^(ישעיה א) פחדו בציון חטאים. ביום הזה יצחק נעקד, ועקד הכל,

מדברת ^(מללת) וקול שופר חזק מאד. אשרי חלקו של מי שעובר ביניהם ונצל מהם. אמר רבי אבא, משום כך קוראים פרשת

יצחק ביום הזה, שביום הזה נעקד יצחק למטה ונקשר באותו שלמעלה. ^(באברהם) מתי נקשר?

בשעה שכתוב ^(בראשית כב) ויעקד את יצחק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, ביום הזה מעטר יצחק את אברהם, שכתוב והאלהים נסה את אברהם. מה זה נסה?

כמו שנאמר ^(ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. ^(שמות יז) ויקרא שמו ה' נסי. מה בא להשמיענו?

משום שהימין נתקן ונשלם. זהו שכתוב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים בדייק. וזהו ^(בראשית לא) ופחד יצחק.

רבי אבא אמר, כתוב ^(תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא שעבר הדין של יצחק במקום שיעקב שורה ^(ונרפא) והתפסה ^(ורחץ) והתבשם שם, אוי לעולם שייפגש בדינו. וסוד הדבר

- ^(ישעיה טו) פי באש יי נשפט. וזהו התבשמות של העולם. וביון שנכנס למקומו של יעקב, ויעקב אויבו, אזי האש שוככת והגחלים מצטננים. לאדם שהיה רוגז, וחקר ושם עליו כלי זין, ויצא מרגז להרג אנשים. חכם

אמר רבי אלעזר, ביום הזה מעטר יצחק את אברהם, שכתוב והאלהים נסה את אברהם. מה זה נסה? כמו שנאמר ^(ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. ^(שמות יז) ויקרא שמו ה' נסי. מה בא להשמיענו? משום שהימין נתקן ונשלם. זהו שכתוב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים בדייק. וזהו ^(בראשית לא) ופחד יצחק.

רבי אבא אמר, כתיב ^(תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצחק, באתר דיעקב שארי, ^{(כ"א}

^{ואתפס)} תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורזא דמלה, ^(ישעיה טו) פי באש יי נשפט. ודא הוא אתפסמותא דעלמא.

וביון דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אחיד ^(דף יח ע"ב) ביה, פדין שכין אשא, ואצטננו גומריה. לפר נש, דהוה רגזו, וחקר וזיין גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. חד חכימא קם על פתחא,

אמר רבי אלעזר, ביום הזה מעטר יצחק את אברהם, שכתוב והאלהים נסה את אברהם. מה זה נסה? כמו שנאמר ^(ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. ^(שמות יז) ויקרא שמו ה' נסי. מה בא להשמיענו? משום שהימין נתקן ונשלם. זהו שכתוב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים בדייק. וזהו ^(בראשית לא) ופחד יצחק.

רבי אבא אמר, כתוב ^(תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא שעבר הדין של יצחק במקום שיעקב שורה ^(ונרפא) והתפסה ^(ורחץ) והתבשם שם, אוי לעולם שייפגש בדינו. וסוד הדבר - ^(ישעיה טו) פי באש יי נשפט. וזהו התבשמות של העולם. וביון שנכנס למקומו של יעקב, ויעקב אויבו, אזי האש שוככת והגחלים מצטננים. לאדם שהיה רוגז, וחקר ושם עליו כלי זין, ויצא מרגז להרג אנשים. חכם

אמר רבי אלעזר, ביום הזה מעטר יצחק את אברהם, שכתוב והאלהים נסה את אברהם. מה זה נסה? כמו שנאמר ^(ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. ^(שמות יז) ויקרא שמו ה' נסי. מה בא להשמיענו? משום שהימין נתקן ונשלם. זהו שכתוב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים בדייק. וזהו ^(בראשית לא) ופחד יצחק.

אָחד עַמַּד עַל הַפֶּתַח וְאַחַז בּוֹ.
אָמַר: אֲלֶמְלֵא לֹא הִחֲזִיק בִּי וְתַפְסֹ
אוֹתִי, הֲרִי הִיָּה נִמְצָא הָרֵג שֶׁל
אֲנָשִׁים. בְּעוֹד שֶׁהִחֲזִיקוּ זֶה בְּזֶה
וְאַחֲזוּ זֶה בְּזֶה, הֲצִטְנוּ רְגֵזוֹ עַל
יִצְחָא לְהַרְגֵּי. יִצְא לְהוֹכִיחַ - מִי
סוֹבֵל אֶת הָרְגֵזוֹ וְחֲזַק הַדִּין שֶׁל
אוֹתוֹ אָדָם? הֲיָה אוֹמֵר, זֶה שֶׁעַמַּד
עַל הַפֶּתַח.

כִּךְ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְיִשְׂרָאֵל: בְּנֵי, אַל תִּפְסְדוּ, הֲרִי
אֲנִי עוֹמֵד עַל הַפֶּתַח, אֲבָל הַיְדוּדוֹ
בַּיּוֹם הַזֶּה וְתַנּוּ לִי כַח. בְּמָה?
בְּשׁוֹפָר. שָׂאֵם נִמְצָא קוֹל הַשׁוֹפָר
כְּרֵאוֹי וּמְכוּנָיִם בּוֹ לְמַטָּה, אוֹתוֹ
הַקּוֹל עוֹלָה, וּבוֹ מִתְעַשְׂרִים
הָאֲבוֹת, וְעוֹמְדִים בְּמִשְׁכְּנֵנו שֶׁל
יִצְעָק. וְלִכְן צְרִיךְ לְהִזְהָר בְּשׁוֹפָר
וְלִדַּעַת אֶת אוֹתוֹ הַקּוֹל וּלְכַנּוּ בּוֹ.
וְאֵין לָךְ קוֹל בְּשׁוֹפָר שְׂאֵל עוֹלָה
רְקִיעַ אַחַד, וְכָל אוֹתָם
הַאוֹכְלוֹסִים שֶׁל אוֹתוֹ רְקִיעַ,
נֹתְנִים מְקוֹם לְאוֹתוֹ קוֹל. וּמָה
אוֹמְרִים? (וַיֹּאֵל ב' וְה' גִּתָּן קוֹלוֹ
לְפָנֵי חֵילוֹ וּגו'). וְעוֹמֵד אוֹתוֹ הַקּוֹל
בְּאוֹתוֹ הַרְקִיעַ, עַד שֶׁבָּא קוֹל
אֲחֵר, וְנוֹעֵדוּ (וְהַתְעוּדוּ) יַחַד, וְעוֹלִים
בְּזוּזָה לְרְקִיעַ אֲחֵר. וְעַל
זֶה שְׂנִינּוּ, יֵשׁ קוֹל שֶׁמַּעֲלָה קוֹל,
וּמָה הוּא? אוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁל
תְּקִיעַתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁלְמַטָּה.
וּבְיוֹן שְׂמַתְחַבְּרִים כָּל הַקּוֹלוֹת
הַלְלוּ שְׂלֻמָּטָה וְעוֹלִים לְאוֹתוֹ
רְקִיעַ עֲלִיוֹן שֶׁהַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ
שׁוֹרָה בּוֹ, מִתְעַשְׂרִים (נוֹעֲדִים) כָּלֵם
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵז הַכְּסָאוֹת עוֹלִים,
וְכִסֵּא אֲחֵר שֶׁל יִצְעָק עוֹמֵד
וּמִתְחַבֵּן.

וְעַד זֶה מְצָאנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב
הַמְּנוּנָא סָבָא בְּאוֹתָן תְּפִלוֹת שֶׁל
רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהִיָּה אוֹמֵר, הַתְּפִלָּה
וְקוֹל הַשׁוֹפָר (שְׂאוֹתוֹ קוֹל) שֶׁמוֹצִיא
אוֹתוֹ הַצְּדִיק, שֶׁנִּמְצָא מְרוּחַ
יּוֹם עוֹמְדִים וְנִמְצָאִים מְקַטְרְגִים

וְאַחִיד בֵּיהּ, אָמַר אֲלֶמְלֵא לֹא אֲחִיד בִּי וְאַתְתַּקֵּף
בִּי, הָא קְטוּלָא בְּבַנֵּי נִשָּׂא אֲשַׁתְּכַח. בְּעוֹד
דְּאַתְתַּקְפוּ דָא בְּדָא, וְאַחִיד דָא בְּדָא, אֲצִטְנֵן
וּרְגִזִיהּ עַל דְּנִפְק לְקַטְלָא. נִפְק לְאוֹכְחָא, מָאן
סָבִיל רְגִזָא וְתוּקְפָא דְדִינָא דִּהְוָא בַר נִשָּׁ.
הָוִי אִימָא, דָא דְקָאִים אֲפִתְחָא.

כִּךְ אָמַר קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, לֹא
תִדְחִלוּן, הָא אָנָּא קָאִים עַל פֶּתַח, אֲבָל
אֲזִדְרוּ בְּהַאי יוֹמָא וְהָבוּ לִי חֵילָא. וּבְמָה.
בְּשׁוֹפָר. דְּאִי אֲשַׁתְּכַח קוֹל שׁוֹפָר כְּדָקָא יְאוּת,
וּמְכוּוּנֵי בֵיהּ לְתַתָּא, הֵהוּא קָלָא סְלִיק, וּבֵיהּ
מִתְעַשְׂרֵי אֲבָהֵן, וְקִימֵי בְּמִשְׁפָּנִיהּ דִּיעַקֵּב. וְעַל
דָּא בְּעֵי לְאֲזַדְהָרָא בְּשׁוֹפָרָא, וְלִמְנַדַּע בְּהֵהוּא
קָלָא וּלְכוּוּנָא (ב'ח).

וְלִית לָךְ קָלָא בְּשׁוֹפָרָא, דְּלֹא סְלִיק רְקִיעָא
חַד. וְכָל אֵינּוֹן אוֹכְלוֹסִין דִּהְוָא רְקִיעָא,
יְהִיבִין אֲתֵר לְהֵהוּא קָלָא, וּמֵאִי קָא אָמְרִי. (וַיֹּאֵל
ב' וַיִּי' גִּתָּן קוֹלוֹ לְפָנֵי חֵילוֹ וּגו'). וְקָאִים הֵהוּא
קָלָא בְּהֵהוּא רְקִיעַ, עַד דְּאָתִי קָלָא אֲחֵרָא,
וְאַתְעַתְדוּ (ס"א וְאֵתְעִידוּ) כְּחֵדָא, וְסְלִקִין בְּזוּזָה
לְרְקִיעָא אֲחֵרָא. וְעַל דָּא תְּגִינּוּ, אִית קוֹל דְּסְלִיק
קוֹל, וּמֵאִי אִיהוּ. הֵהוּא קָלָא דְתְקִיעַתָּא
דִּישְׂרָאֵל דִּתַּתָּא.

וּבְיוֹן דְּמִתְחַבְּרִין כָּל אֵינּוֹן קְלִין דִּלְתַתָּא, וְסְלִקִין
לְהֵהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא
שְׂאֵרֵי בֵיהּ, מִתְעַשְׂרֵן (ס"א מִתְעַתְדוּ) כְּלָהוּ קָמִי
מִלְכָּא, וּכְדִין כּוּרְסוּוֹן רְמִיו וְכוּרְסֵיָא אֲחֵרָא
דִּיעַקֵּב קָאִים וְאַתְתַּקְּנוּ.

עַד דָּא אֲשַׁפְחָנָא בְּסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סָבָא,
בְּאֵינּוֹן צְלוֹתֵי דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דִּהְוָה אָמַר,
צְלוֹתָא וְקַל שׁוֹפָרָא (דִּהְוָה קוֹל) דְּאִפִּיק הֵהוּא
זְכָאָה, דְּאֲשַׁתְּכַח מְרוּחִיהּ וּמְנַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא
וּנְפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ הַשׁוֹפָר שֶׁל אוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה. וּבְאוֹתוֹ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו בפר החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו מב השר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

- לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד

הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רַח"ו הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בֵּרֶק
אוּב"מ פֶּעֶל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי" רַח"ו נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרָ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמַטְעַם מַאֲלִנָּא דַּחִי, דַּאִהּוּ סַפֵּר הַזֵּהָר, יִפְקֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וִיתְקִיִּים בְּהוֹן ד'
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכֹּר (דְּבָרִים לְב, יב) פְּרוּשׁ: מִשׁוּם שַׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם
מַאֲלִין חַחִים שְׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵים, וִיתְקִיִּים בְּנוּ הַפְּסוּק
שֶׁהֵשֶׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן גְּלוּתָא בְּלֵי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נִשָּׂא דָף קַכ"ד):